

‘Is dit wel een goed idee, Steve?’ Vicky kon de trilling in haar stem met moeite onderdrukken. De jongen die naast haar achter het stuur van de pick-up zat, keek opzij en grijnsde. Het was hem niet ontgaan dat ook op een van de twee gezichten in de achteruitkijkspiegel ongerustheid te lezen stond. Grote ogen en op elkaar geknepen lippen.

‘Stel je niet aan. Het was jouw voorstel om hiernaartoe te komen en haar op te zoeken.’

‘Dat weet ik, maar misschien kunnen we haar toch maar beter met rust laten.’

Het was donker geworden en alleen het dashboard verlichtte de gezichten in de cabine. Zodra de auto het centrum van Littleford achter zich had gelaten, waagden de bomen zich tot vlak bij de weg. Hun stammen en kalende takken lichtten helder op in het schijnsel van de koplampen. Wat daarachter lag, ging schuil in een mistige schemering.

Vicky tuurde door de voorruit. De eindeloze wegmarkeringen doemden uit het donker voor haar op en gleden voorbij de wielen van de auto. De bomen en struiken drongen zich steeds sterker op, tot de weg een tunnel werd die zich diep in de nacht boorde. Er waren geen tegenliggers. New Hampshire leek wel uitgestorven, alsof niemand zich op een avond als deze buiten waagde.

‘Zouden we niet beter terugkeren, Steve?’ drong Vicky aan.

Een van de zussen op de achterbank mompelde instemmend.

‘Waarom krabbelen jullie terug nu we er bijna zijn? De zijweg waar Stinehour het over had, kan niet ver meer zijn. Kijk er mee naar uit in plaats van zo te zeuren.’

De pick-up minderde vaart. Het dichte sparrenbos was een muur geworden die links en rechts van hen voorbijgleed. Steve boog zich over het stuur en tuurde naar buiten.

‘Kijk uit!’ schreeuwde Vicky plots.

De banden van de Ford krijsten. De meisjes achterin protesteerden toen ze naar voren werden geslingerd.

‘Wat is er aan de hand, verdomme?’ riep Steve geschrokken.

‘Ik zag iemand. Een meisje! Ze wilde de weg oversteken. Ze stond al met een voet op het asfalt.’ Vicky draaide zich met een ruk naar de twee verbleekte gezichten op de achterbank. ‘Jullie hebben haar toch ook gezien?’

De zussen keken elkaar aan en begonnen allebei ongemakkelijk te giechelen. ‘Je ziet spoken, Vicky. Er was niemand op de weg.’

‘Natuurlijk niet. Ik heb ook niets opgemerkt,’ bromde Steve, die met een onderdrukte vloek zijn voet van de rem haalde. ‘Een meisje, zei je?’ Hij snoof. ‘Dacht je misschien dat zij het was? Wel, in dat geval zijn we vast in de buurt van de begraafplaats!’

Ze hadden nog maar enkele tientallen meters gereden, toen een donker gat opdoemde in de wand van bomen. Steve trapte opnieuw op de rem. ‘Zou dat de weg kunnen zijn?’

‘Het komt in ieder geval overeen met wat Stinehour vertelde,’ antwoordde Vicky. ‘Hij had het over een verwaarloosde weg die nog maar zelden wordt gebruikt.’

‘Dit bevalt me helemaal niet,’ protesteerde een van de meisjes op de achterbank. ‘Ik wil hier zo snel mogelijk vandaan. Vicky heeft gelijk. We maken beter rechtsomkeert. Ik wil naar het feestje.’

Steve negeerde haar en drukte het gaspedaal weer in. De lichtbundels van de koplampen zwaaiden naar rechts en tastten diep in de opening, maar ze vonden enkel duisternis en dichte slierten mist.

De smalle weg die geleidelijk uit het donker opdoemde, kon de bomen en struiken amper in bedwang houden. Takken strekten zich als gekromde vingers naar hen uit en betastten de wanden van de Ford.

‘Mijn vader zal in alle staten zijn als hij krassen op het lakwerk vindt ...’ Steve vloekte opnieuw. ‘Hij mag in geen geval te weten komen dat ik zijn auto heb geleend.’

Een kilometer verder trok het woud zich plots terug. Voorbij een oude stenen brug over de rivier die de oorspronkelijke bewoners de Ammonoosuc noemden, doken in de berm lange rijen opeengestapelde stenen op. Lange rechte muren. Een van de meisjes op de achterbank wees verbaasd naar buiten. ‘Hoe komen die hier?’

‘Hier stonden vroeger boerderijen met akkers en weilanden,’ antwoordde Steve. ‘Dat is tenminste wat Stinehour vertelde. Hij zei dat hier lang geleden het centrum van het dorp lag, toen Littleford niet veel groter was dan wat boerderijen, een winkel en een herberg.’

Niemand sprak nog een woord. Steve en Vicky zagen hoe de mist door de koplampen werd opgezogen. De twee meisjes op de achterbank hielden hun voorhoofd tegen de zijraampjes gedrukt.

Na een laatste scherpe bocht werd het woud rondom hen minder dicht. Tussen de stammen doken nog meer restanten van oude omheiningen op, sommige verzakt, de verspreide keien glinsterend van het vocht.

De lichtbundels klauwden diep in de duisternis en gleden over verweerde muren. De weg slingerde tussen verlaten en overwoekerde velden, nu eens stijgend en dan weer dalend. Het dorp had zich lang geleden zo diep mogelijk tussen de heuvels teruggetrokken.

‘Net zoals Stinehour zei,’ mompelde Steve. ‘Alle huizen zijn verdwenen. Vervallen of elders heropgebouwd. Wat er nog van overblijft, zit verstopt tussen de bomen.’

‘Kijk! Daar!’ Vicky tikte met haar wijsvinger op de voorruit. Voor hen, als een bleke vlek in de duisternis die het landschap in haar greep hield, was de schim van een gebouw opgedaagd.

Steve knipte de grote lichten aan en een houten constructie verscheen. ‘Dat moet het gemeenschapshuis zijn waar Stinehour het over had. Het enige wat van het oude centrum van Littleford is overgebleven, samen met het kerkhof.’

De pick-up kwam tot stilstand en de lichten bleven even op de wand van het gebouw rusten. Het torende dreigend in het midden van de mistige leegte. De lange rijen grauwe planken zagen er op het eerste gezicht nog stevig uit. Ook de meeste houten dakspanen lagen nog op hun plaats. In de bovenste rij schuiframen weerkaatsten ruitjes het licht van de auto, maar de ramen op de benedenverdieping waren donkere gaten. De grond eromheen lag bezaaid met glasscherven.

Steve zette de motor uit. De meisjes begonnen luid door elkaar heen te praten zodra hij ook de lichten uitschakelde.

‘Heeft iedereen een zaklantaarn bij zich?’ vroeg hij.

Vicky rilde toen ze het portier opende. De hemel hing boven haar als een donkere deken, waarin de eerste lichtpuntjes zich voorzichtig vertoonden. De oude maan lag in de armen van de nieuwe maan.

Vicky hield haar zaklantaarn voor zich uit en liet de straal over de wand van de ruïne glijden. Rondom het gemeenschapshuis groeide alleen maar gras en het was niet erg hoog opgeschoten. Blijkbaar probeerde het stadsbestuur deze laatste herinnering aan de beginjaren van Littleford in stand te houden.

‘De begraafplaats ligt aan de rand van een bos, achter het gemeenschapshuis, zei Stinehour.’ De stem van Steve klonk luid in de koude duisternis. ‘Het kan niet ver zijn.’

Een van de zussen onderdrukte een verwensing. ‘Ik wou dat hij nooit over dat meisje was begonnen. Dit is niet oké!’

‘Natuurlijk wel. We doen toch niets wat niet mag? Dit is openbaar terrein.’ Steve scheen met zijn lantaarn over de afdrukken van autobanden in de modder. ‘Kijk, we zijn niet de enigen die hier komen.’

Ze liepen langzaam voorbij de ingang van het gebouw. De twee grote deuren zaten diep verscholen in een houten portaal. Steve scheen met zijn lantaarn door een van de vensters naar binnen. Stoffige houten banken vol spinnenwebben doemden op en verdwenen weer in het duister. De vloer was bestrooid met dorre bladeren. Het grote raam achter het hoge spreekgestoelte zag er nog intact uit, maar het balkon op de verdieping was verzakt. Hij zette geschrokken een stap achteruit toen een witte schim luid krijsend door de lichtstraal flitste.

Vicky greep Steve bij de arm. ‘Wat was dat?’

‘Een uil, denk ik.’ Zijn stem trilde.

De zussen hadden hun armen in elkaar gehaakt. Hun zaklantaarns zwaaiden zenuwachtig heen en weer.

Steve schraapte zijn keel. ‘Kom, we gaan kijken of we haar kunnen vinden. Daarvoor zijn we tenslotte hiernaartoe gekomen, toch?’

Ooit liep er ongetwijfeld een pad van het gemeenschapshuis naar de graven, maar waar de zitmaaiers van het stadspersoneel hun werk voor bekeken hadden gehouden, was het gras snel overwoekerd en was struikgewas opgeschoten. Toen ze zich daardoorheen hadden geworsteld, kwamen ze in een bos terecht. De kruinen boven hun hoofden hielden het licht van de sterren op een afstand.

Steve begon langzamer te lopen. ‘Als Stinehour zich niet vergiste, moet de begraafplaats hier ergens in de buurt zijn.’

Hij liep alleen voorop. Vicky had zich bij de meisjes aangesloten, maar ze volgden hem op de voet. Hun lichtstralen dansten over zijn rug en benen, en over zijn schoenen, die steeds dieper wegzakten in het dikke bladertapijt. De wind en de regenvlagen hadden op deze laatste dag van oktober de kleurige kruinen van de bomen al flink kaalgeplukt.

‘Ik zie een muur!’ In het licht van Vicky’s lantaarn doemde rechts van hen een lange rij opeengestapelde stenen op, bedekt met een laagje mos. De muur was hoger dan die rondom de velden die ze onderweg vanuit de auto hadden gezien. Ook hij was op sommige plaatsen afgebrokkeld. Ze volgden de rechte rij stenen, die een scherpe hoek maakte en even later werd onderbroken. Alleen enkele verroeste haken in de opening verraadden dat er ooit een poort had gehangen.

‘Dit moet de ingang van het kerkhof zijn,’ zei Steve.

‘Wat nu?’ fluisterde een van de twee meisjes.

Steve liet enkele grafzerken oplichten. ‘We gaan naar binnen.’

Het meisje huiverde. ‘Waarom moet Stinehour zo nodig iedereen de stuipen op het lijf jagen met zijn griezilverhalen?’

‘Je hoeft niet mee naar binnen te gaan, Lucy,’ zei Steve. ‘Je kunt

hier ook op ons wachten. We blijven niet lang weg.’

Hij haalde diep adem en liep het kerkhof op. Tot zijn opluchting volgde Vicky hem meteen. De andere meisjes aarzelden even, maar kwamen hem ten slotte ook achterna.

De grafstenen waren allemaal oud en verweerd en sommige waren gebroken. Andere waren scheefgezakt en leunden tegen elkaar. Alle rezen ze op uit het hoog opgeschoten gras en de dikke laag van verdorde bladeren die door de wind tussen de graven waren gestrooid. Hier en daar lagen de rottende resten van lang geleden gerooide bomen.

‘Ssst!’ fluisterde Vicky. ‘Horen jullie dat ook?’

Ze bleven stilstaan en spitsten de oren. Nu de bladeren niet langer knisperden onder hun voeten was het geluid onmiskenbaar. Al snel klonk het overal rondom hen: een aanhoudend getik en geschraap, als scherpe nagels die over de binnenkant van doodskisten krasten. Vicky huiverde.

‘Dat zijn klopkevers die aan het dode hout knagen,’ stelde Steve haar gerust.

Nog meer geluiden verstoorden de stilte. De roep van een uil, onzichtbaar in de duisternis. De ratelende kreet van een nachtzwaluw. In de donkere diepte van het bos kraakte een tak.

‘Ik ga naar de auto,’ zei Lucy plots, maar haar zus greep haar bij de arm om haar tegen te houden.

‘Je gaat toch niet alleen terug? Misschien is er wel iemand in de buurt.’

Vicky had geen aandacht meer voor hen. Behoedzaam liep ze verder het kerkhof op, tot bij een monument in de vorm van een obelisk, dat hoog boven de andere grafstenen uitstak. Het leek van

zandsteen, verweerd en bleek in het licht van de maansikkel. Steve en de twee meisjes kwamen haar snel achterna.

‘Ze ligt ginder.’ Vicky wees naar enkele grafstenen die wat afgezonderd van de andere stonden, dicht bij elkaar, en elkaar gezelschap leken te houden.

Steve keek haar verbaasd aan. ‘Weet jij waar haar graf is? Heeft Stinehour je dat verteld?’

‘Ze kan haar horen,’ zei Lucy plagerig. ‘Vicky kan met de doden praten. Roept ze je, Vicky?’

Vicky antwoordde niet. De straal van haar lantaarn bleef rusten op het groepje graven. ‘Een van deze is het. Ze horen bij elkaar. Ze zijn van eenzelfde familie.’

De grafstenen zagen er allemaal even oud uit, verweerd en grotendeels bedekt met plakken korstmos. Een ervan stond scheef en was gedeeltelijk in de aarde weggezonden. In tegenstelling tot de andere was de deksteen niet overwoekerd en er lagen ook vrijwel geen dorre bladeren op. Vicky liep er langzaam naartoe. Enkele muntstukken die op de rand van de hoofdsteen waren achtergelaten, allicht om een wens te doen of om de dode te eren, lichtten glanzend op. De letters op de steen waren nog goed leesbaar, alsof vele vingers de schimmels en het mos op afstand hadden gehouden.

Rose L.

Dochter van George E. & Elisa M.

HILL

Gestorven 14 juni 1808

16 jaar oud

IK WACHT OP JE
EN KIJK NAAR JE UIT

‘Wat een enge tekst,’ fluisterde Lucy. ‘Geen wonder dat sommige mensen geloven dat ze niet echt dood is.’

Nog voor ze was uitgesproken, greep haar zus haar bij de arm. ‘Kijk! Het lijkt wel of de aarde rondom het graf is omgewoeld.’

Steve hurkte neer aan de rand van de deksteen. Ook op die plek lagen geen bladeren. Hij raakte met zijn vingers voorzichtig het zand aan. ‘Het ziet er inderdaad naar uit dat iemand hier een put heeft gegraven en die haastig weer heeft dichtgegooid.’

‘Hierlangs komt ze misschien naar buiten,’ fluisterde het meisje.

‘Natuurlijk niet! Niemand komt uit zijn graf. Je gelooft die verhaaltjes toch niet?’

Vicky was rond het graf gelopen. Achter de steen met de inscriptie waren lege bierblikjes verstopt. Ze scheen met haar lantaarn over enkele andere graven vlakbij. De naam Hill verscheen op bijna elke steen. Het gemeenschappelijke graf van George en zijn echtgenote was een van de meest recente, al was de vrouw vele jaren eerder dan haar man gestorven. De vader had zo te zien zijn meeste kinderen overleefd. Een broer was vijf maanden na Rose gestorven. Nog twee andere broers enkele jaren later. Slechts enkele van de mensen in de graven waren ouder dan achttien geworden.

Vicky voelde plots tranen achter haar ogen opwellen. Snel veegde ze met haar hand over haar wangen, voor de anderen iets in de gaten kregen.

Steve en de twee zussen stonden nog altijd bij het graf van Rose Hill. Vicky zag hoe de lichtstralen van hun zaklantaarns om de

haverklap over de rest van het kerkhof zwiepten. Ze leken te verwachten dat het meisje elk ogenblik kon opduiken om naar haar graf terug te keren. Stinehour had ook beweerd dat het spookte op het kerkhof en dat mensen al verschillende keren een schimmige gedaante hadden gezien. In alle getuigenissen droeg ze een jakje en had ze een schort voor haar lange rok gebonden. Haar gezicht was telkens onherkenbaar in de schaduw van de wijde kap die ze over haar haren had gebonden.

Vicky snoot haar neus. Het was kinderachtig om verdriet te hebben om iets wat zo lang geleden was gebeurd, hield ze zichzelf voor. Maar het was sterker dan haarzelf. Nochtans had ze net als de anderen in de klas met haar ogen gerold toen Stinehour begon te vertellen. De geschiedenisleraar was de drijvende kracht achter het historisch genootschap van Littleford, en hij liet geen gelegenheid onbenut om er zijn leerlingen warm voor te maken. Zonder veel succes. Naar dit verhaal van Stinehour had ze echter al snel ademloos geluisterd. Het had haar meer aangegrepen dan ze tegenover haar vrienden wilde toegeven.

Rose Hill was als eerste van haar familie gestorven aan de gevolgen van tuberculose, de tering. Na enkele weken stierf ook haar broer. Toen kort daarna een derde kind de ziekte kreeg, raakte hun vader ervan overtuigd dat dit geen toeval meer kon zijn.

Nu ze hier tussen hun graven stond, trachtte Vicky zich voor te stellen hoe hij zich moest hebben gevoeld, hopeloos op zoek naar een verklaring voor wat er gebeurde. Hij kon alleen maar machteloos toekijken hoe zijn kinderen zienderogen verzwakten en vermaerden, en op amper enkele weken tijd veranderden van gezonde jonge mensen in de bloei van hun leven in uitgeteerde, hoestende en

zwetende wrakken. Geen medicijn, geen kruidenmengsel en geen smeekbede kon daar iets aan verhelpen. Toen ook zijn jongste zoon de eerste ziekteverschijnselen vertoonde, besloot hij dat er nog maar één mogelijkheid overbleef om zijn laatste kind te redden.

Ze kneep haar ogen dicht toen Steve met zijn zaklantaarn in haar gezicht scheen.

‘Kom, we vertrekken.’ Zijn stem klonk ongewoon luid in de stilte van de nacht. ‘Het is tijd om naar het halloweenfeestje te gaan.’

Lucy was stil, maar haar zus begon opgewonden te praten nu de betovering verbroken was en ze eindelijk naar de auto konden terugkeren. Vicky bleef nog even alleen achter bij het graf van Rose. Nu ze had kennisgemaakt met haar bewoners, leek de begraafplaats veel minder dreigend en eng. Ze nam zich voor om binnenkort terug te komen. Overdag. Alleen.

Zodra de anderen waren vertrokken, liep ze tot vlak bij de hoofdsteen en hurkte neer. Haar lippen plooiden zich tot een voorzichtige glimlach, terwijl ze met haar vingers over de ruwe randen van het opschrift gleed.

Ik wacht op je en kijk naar je uit.

‘Ja, Lucy,’ zei ze zacht bij zichzelf. ‘Ik kan haar inderdaad horen. Ik weet ook hoe ze zich voelt. Ze wil vooral met rust gelaten worden.’ Ze raapte de lege bierblikjes op en liep ermee naar de ingang van het kerkhof.

De anderen zaten te wachten in de auto toen ze eindelijk bij de pick-up kwam. Hoog boven haar had de nacht de sterren over de hemel uitgezaaid. Ze reikten in een grote boog over haar heen, tot ze aan de horizon achter de silhouetten van de bomen verdwenen. Tussen de graven had ze de kou van de laatste oktobernacht niet

gevoeld, maar nu overviel hij haar weer. Ze rukte het portier open en kroop rillend op de passagiersstoel.

Steve trok zijn wenkbrauwen op toen hij het afval in haar handen zag.

‘Kunnen we nu eindelijk vertrekken?’ klonk het smekend vanaf de achterbank. ‘Ik wil niet te laat komen. De anderen zijn er vast al!’

Vicky voelde hoe Steve haar vragend aankeek toen hij de motor startte en de koplampen aanzette.

‘Waar bleef je? Is alles oké met je?’

Ze knikte alleen maar en voelde opnieuw een rilling over haar rug lopen, maar deze keer was het niet de kou die haar als een ijzige hand bij de nek greep. Ze kon zich niet aan de indruk onttrekken dat Rose Hill nog altijd in haar buurt was en haar vanaf het kerkhof was gevolgd. ‘Volgens de oude verhalen komt ze uit haar graf tevoorschijn als ze honger heeft,’ had Stinehour verteld. ‘Dan zoekt ze iemand die haar weer leven en energie kan geven. Verschillende mensen beweren haar gezien te hebben, maar daar zijn geen harde bewijzen voor. Jaren geleden heeft iemand zelfs een camera op het kerkhof geïnstalleerd, maar op de beelden was niets te zien.’

Pas toen de pick-up in beweging kwam en Steve de wagen op het grasveld voor het gemeenschapshuis wilde keren, leunde Vicky achteruit. Ook Steve leek te ontspannen. Het licht van de koplampen gleed over het gebouw en de bomen eromheen, en heel even meende Vicky een gestalte te zien.

Voor ze iets kon zeggen, hoorde ze een doffe klap. Een ogenblik later begon een van de meisjes te gillen.

Steve trapte hard op de rem. Hij keek Vicky met grote ogen aan. ‘Hebben we iets geraakt? Een dier, allicht.’

‘Er stond iemand bij dat gebouw,’ zei Vicky.

‘Begin niet opnieuw met die onzin,’ snauwde Steve. Hij hield zijn handen om het stuur geklemd en vloekte hartgrondig. ‘Ik ga maar beter even kijken. Mijn vader vermoordt me als ik de auto heb beschadigd.’

De straal van zijn lantaarn danste de achteruitkijkspiegels in en uit. Vicky schrok op toen Steve plots op haar raampje tikte en ze liet het naar beneden glijden.

‘Er zit een deuk in het voorste spatbord, maar ik zie niets wat we kunnen geraakt hebben. Vreemd ...’ Op zijn voorhoofd was een frons verschenen. ‘Hoor jij dat ook?’

‘Wat?’ Vicky stak haar hoofd naar buiten en spitste haar oren. Het duurde even voor ze tussen het geronk van de motor een ander geluid herkende. ‘Violmuziek? Hier?’ Ze schrok op toen een van de meisjes op de achterbank het portier opende en aanstalten maakte om uit te stappen.

‘Waar ga je naartoe, Lucy?’ vroeg Steve.

‘Plassen. Ik moest al dringend toen we op de begraafplaats waren. Waag het niet om me te begluren!’ Lucy holde in de richting van het gemeenschapshuis en verdween om de hoek.

‘Loop niet te ver weg,’ riep hij haar na.

De pick-up wachtte met draaiende motor. Het licht van de lampen gleed over het gras en de modderige weg en bleef rusten op een donkere muur van bomen en struiken. Vicky stak haar hoofd opnieuw uit het raampje. Alleen het geronk van de motor was te horen. Naast en achter de Ford was alles in duisternis gehuld.

‘Is alles in orde, Lucy?’ hoorde ze Steve roepen.

Er kwam geen antwoord.

‘Zal ik gaan kijken?’ stelde Vicky voor.

Steve wilde antwoorden, maar zijn gezicht vertrok toen hij opnieuw het onmiskenbare geluid van een viool hoorde. Een vrolijk deuntje dat door de nacht leek te dansen. Het kwam vanachter het gemeenschapshuis.

‘Lucy? Waar blijf je?’

In de verte klonk een kreet.

Steve knipte zijn zaklantaarn aan. ‘Kom terug naar de wagen,’ schreeuwde hij. ‘Snel!’

‘Wat is er toch aan de hand?’ vroeg het meisje op de achterbank. ‘Waar gaat hij naartoe? En waar blijft Lucy? Ik wil naar het feestje!’

Vicky nam niet de moeite om te antwoorden. Ze duwde het portier open en rende Steve achterna, die al achter het gebouw was verdwenen. Het licht van zijn lantaarn zwipte tussen de stammen heen en weer.

Hij draaide zich met een ruk naar Vicky, die haar hand voor haar ogen sloeg toen het licht op haar gezicht viel. ‘Waar is ze toch?’ vroeg hij gejaagd. ‘Waarom heeft ze zich zo diep in het bos gewaagd? Waarschijnlijk is ze verdwaald.’

Een tweede kreet. Gedempt en verder weg dan de eerste.

‘Lucy!’

Ze liepen in de richting van het geluid, maar al na enkele meters bleef Steve hijgend staan. ‘Het is te donker.’

‘Lucy!’ riep Vicky zo hard als ze kon.

De duisternis antwoordde niet meer.

‘Luister!’ Ze hapte naar adem.

Ver weg, even onbereikbaar als de sterren boven hun hoofden, hoorden ze weer de viool.

‘Ze is ontvoerd,’ stamelde Vicky. ‘Iemand heeft haar meegenomen.’ Ze zag hoe Steve hevig begon te beven.

‘We moeten de politie waarschuwen,’ zei hij schor. ‘Zo snel mogelijk.’

Toen ze instapten en het meisje op de achterbank hun lijkleke gezichten zag, begon ze onbedaarlijk te gillen. ‘Waar is Lucy? Waar is mijn zus?’

Omdat 31 oktober op een weekdag viel, was Halloween het weekend ervoor al gevierd. Het feest was, zoals elk jaar, een groot succes. De kinderen van Littleford hadden zich in het schoolgebouw verzameld om pompoenen uit te hollen en om te toveren in jack-o'-lanterns, voor ze de winkels en kantoren in Main Street trakterden op eindeloos geschreeuw van ‘trick or treat!’ en het verkeer ophielden tot ergernis van de automobilisten. Hun pompoenen waren samen met die van de andere inwoners in bestelwagens geladen en uitgesteld op het wandelpad dat langs het water van de Ammonoosuc liep, en ook over de hele lengte van de overdekte voetgangersbrug. Met bootjes hadden vrijwilligers ze op de gladde rotsen geplaatst die in de rivier en langs de oever uit het water staken, en geduldig de theelichtjes aangestoken die de ronde gezichten deden oplichten. De gouden glans op de golfjes en de kleine draaikolken verbleekte pas toen onder luid gejuich het vreugdevuur werd aangestoken en de gloed van de vlammen tot aan de huizen op de andere oever reikte, onder toezienend oog van de politie en de brandweer.

Ook op de laatste dag van oktober waren na schooltijd een heleboel verklede en geschminkte kinderen door de straten van Littleford getrokken, maar die waren allemaal al met hun snoepgoed naar huis

teruggekeerd. Het terras van de Littleford Freehouse Taproom and Eatery had zich in de loop van de avond geleidelijk gevuld met duivels, heksen en zombies, die de kragen van hun vermommingen hoog hadden opgezet. In de diepte naast het terras van het café-restaurant stroomde het zwarte water van de Ammonoosuc. De overdekte brug, die een eind stroomafwaarts lag, was in het donker verdwenen. De theelichtjes in de jack-o'-lanterns waren al lang uitgedoofd en sommige pompoenen waren weggespoeld. Alleen de terraslampen van het Freehouse en enkele straatlantaarns op de oevers strooiden hun licht nog over het water.

Een nieuwe windvlaag trok over de stad. Scherp en bijtend, de voorbode van een vroege winter. Het beloofde een koude nacht te worden.

De gesprekken op het terras stakten toen een wagen met hoge snelheid aan kwam gereden en met krijsende banden op de parking van het Freehouse tot stilstand kwam. Alle hoofden draaiden zich naar de witte pick-up en de drie gestalten die halsoverkop uit de auto tevoorschijn kwamen.

Enkele jongelui op het terras waren nieuwsgierig overeind gekomen. ‘Maar dat is Steve,’ riep iemand verbaasd. ‘Wat doet die in de auto van zijn vader?’

‘Lucy!’ Steve stormde het terras op. Zijn stem sloeg over. ‘Ze is verdwenen! Ontvoerd! Ze is het bos in gelopen. We konden haar niet meer vinden. Het was te donker.’

‘Welk bos?’ vroeg iemand uit hun klas.

‘Bij die oude begraafplaats waar Stinehour over vertelde.’ De blik van Steve gleed wild heen en weer over de gezichten die hem geschrokken aankeken. ‘We moeten de politie bellen!’

Twee jongens snelden meteen naar de tapkast waar de telefoon stond. Anderen lieten hun drankjes in de steek en schaarden zich in een cirkel rond Steve en Vicky en de zus van Lucy. Iedereen praatte door elkaar heen.

‘Ze is dood,’ zei Vicky plots. Ze staaarde voor zich uit over het water van de rivier en leek zich niet bewust van wat er rondom haar gebeurde.

De stemmen op het terras verstomden.

‘Onzin. We weten alleen dat ze verdwenen is,’ verbeterde Steve haar snel.

‘Ze is dood,’ herhaalde Vicky stellig. ‘Ze is vermoord.’

Steve keek haar geschokt aan. ‘Waarom zeg je zoiets? Niemand kan weten wat ...’

‘Rose heeft het me verteld.’

‘Rose?’

‘Rose Hill.’

‘Het meisje op dat kerkhof?’

‘Ja. Ik heb haar gehoord toen ik bij haar graf zat, en daarnet in de auto heeft ze opnieuw tegen mij gesproken.’

Op dat ogenblik kwamen de twee jongens weer naar buiten. ‘We hebben de politie gebeld. Jullie moeten hier blijven. Er komen zo meteen agenten om jullie te verhoren. Ze sturen ook een patrouille naar die begraafplaats.’

Vicky was al die tijd onbeweeglijk blijven staan. Ze schrok op toen Steve een hand op haar arm legde en haar voorzichtig naar een houten bank bij een tafeltje leidde, weg van de andere jongeren. Ze zakte neer naast de zus van Lucy, die een zakdoek in haar bevende hand geklemd hield.

‘Je bent helemaal in de war. Je hebt het je verbeeld. Alles komt goed,’ troostte Steve. ‘De politie zal haar wel vinden.’

De ogen van Vicky werden groot. ‘We moeten zwijgen over Rose! We zullen die agenten vertellen dat we naar de begraafplaats gingen voor de grap. Om spoken te zien, goed? Rose wil met rust gelaten worden. Dat heeft ze me zelf gezegd.’

Steve rolde met zijn ogen en liep weg van de tafel, zijn handen tot vuisten gebald in de zakken van zijn jas.

In de blik van de zus van Lucy stond geen medelijden te lezen. ‘Het was jouw idee om naar dat vervloekte graf te zoeken,’ zei ze bitter. ‘Als Lucy iets is overkomen, dan is dat verdomme jouw schuld!’

Zodra het de ochtend van 1 november licht werd, kamden agenten het woud uit waar Lucy Ingerson voor het laatst was gezien. Een helikopter van de New Hampshire State Police, die was uitgerust met een thermische camera, overvloog de wijde omgeving rondom het gemeenschapshuis en de begraafplaats. Eveneens zonder resultaat. Iedereen in Littleford wachtte bang af, terwijl de uren zich aan elkaar regen.

Diezelfde dag nog gaf politiecommissaris Jim Rosselini op een inderhaast bijeengeroepen persconferentie een stand van zaken van het onderzoek. De meest realistische verklaring voor haar verdwijning was voorlopig dat Lucy van het bezoekje aan de verlaten begraafplaats gebruik had gemaakt om van huis weg te lopen, ook al

hadden haar ouders en haar zus gezegd dat er thuis geen conflicten waren en dat Lucy een voorbeeldig meisje was.

Pas toen de lokale verslaggever van de *Caledonian Record* vroeg of Lucy Ingerson ontvoerd zou kunnen zijn, gaf de commissaris toe dat ook met die mogelijkheid rekening werd gehouden.

‘Maar voorlopig hebben we enkel de verklaringen van twee jongelui, die erop zouden kunnen wijzen dat iemand anders bij haar verdwijning is betrokken,’ nuanceerde hij. ‘Er zijn geen andere aanwijzingen in die richting. Lucy is niet de dochter van rijke of beroemde ouders. Bovendien heeft een eventuele ontvoerder nog altijd niets van zich laten horen.’

‘Misschien was die helemaal niet uit op losgeld,’ kaatste de verslaggever terug.

‘Zolang we haar niet hebben gevonden, kunnen we alleen maar gissen naar wat er is gebeurd en sluiten we geen enkel denkspoor uit,’ antwoordde de commissaris afgemeten. ‘We blijven hopen op een goede afloop, net als iedereen in Littleford.’

‘Haar vrienden die bij haar waren toen ze verdween, hoorden muziek,’ hield de verslaggever vol. ‘Dat heb ik uit goede bron vernomen. Er was dus wel degelijk iemand in de buurt, ook al lijkt u daar niet helemaal van overtuigd. Voor zover ik weet, kunnen coyotes en vossen geen instrumenten bespelen.’

De commissaris negeerde het gegrinnik van de andere journalisten en wierp een snelle blik op de kapitein van de politiepatrouilles, die naast hem zat. ‘Ik denk dat kapitein Gardiner het best geplaatst is om op die vraag te antwoorden.’

De kapitein knipperde een paar keer verrast met zijn ogen en schraapte toen zijn keel. ‘Twee van de drie ooggetuigen hebben

inderdaad melding gemaakt van een ongewoon geluid, dat ...’

‘De muziek van een viool,’ onderbrak de verslaggever hem.

‘Een geluid dat zij inderdaad omschreven als vioolmuziek. Maar vergeet niet dat die jongelui op de avond van Halloween net een bezoek hadden gebracht aan een oude, verlaten begraafplaats.’ Hij glimlachte geforceerd. ‘Zoiets spreekt tot de verbeelding. Het is best mogelijk dat hun fantasie met hen op de loop is gegaan. Het zijn tenslotte tieners.’

‘Toch merkwaardig dat die twee tieners zich dan allebei hetzelfde hebben verbeeld, vindt u ook niet, kapitein?’

Commissaris Rosselini liet het geroezemoes in de zaal met een onbewogen gezicht over zich heen gaan. ‘We houden wel degelijk rekening met die muziek in ons onderzoek,’ besloot hij. ‘We zullen nu in de eerste plaats het zoekwerk voortzetten en hopen op een teken van leven.’ Hij kwam overeind om iedereen duidelijk te maken dat de persconferentie afgelopen was en wilde zich uit de voeten maken, toen hij zag dat de verslaggever van de *Caledonian Record* achter hem aan kwam.

‘Zeg nu eens eerlijk, commissaris, hoe groot acht u de kans dat het meisje levend wordt teruggevonden?’

Jim Rosselini vertraagde zijn pas, maar draaide zich niet om. Zijn hoofd ging een paar keer heen en weer voor hij de zaal verliet.

Buiten was de ijskoude avond over Littleford neergedaald.

Ook de volgende dagen kwam er geen nieuws over de mysterieuze verdwijning van Lucy Ingerson. Tegen het einde van de week hadden de meeste inwoners van het stadje zich erbij neergelegd dat niemand het meisje nog levend zou terugzien. Toen enkele dagen later op de

toonbank van de speelgoedwinkel van de Ingersons in Main Street een ingelijste foto van haar verscheen, met een ruiker bloemen en een brandende kaars ernaast, wist iedereen dat ook haar ouders en haar zus zich bij het onvermijdelijke hadden neergelegd.

Midden november verdrong een nieuw gespreksonderwerp Lucy Ingerson naar de achtergrond. Een vroege noordwesterstorm trok over New England. In het noorden bezweken tal van bomen die hun bladeren nog niet hadden verloren onder het pak sneeuw. Ook in Littleford zaten gezinnen urenlang zonder elektriciteit. Prompt begon iedereen zich voor te bereiden op een strenge en lange winter. Een oude wijsheid uit de tijd van de kolonisten liet er geen twijfel over bestaan: zware sneeuwval in november betekende dat de winter tot in april zou duren.

Aan het einde van de maand kreeg de politie een melding binnen van het Crazy Horse-kampeerterrein nabij de stuwdam, een kleine tien kilometer ten westen van Littleford. Arlene Saito, een jonge vrouw, was niet teruggekeerd naar haar camper. Commissaris Rosselini stuurde er een patrouille naartoe. Het kampeerterrein was een populaire plek in New Hampshire sinds de *Caledonian Record* het enkele jaren geleden had uitgeroepen tot het beste in de streek. De camping was het hele jaar open en ook in de winter waren er veel bezoekers. Die kwamen om trektochten te maken of, als het had gesneeuwd, met sneeuwscooters door de bossen te rijden. Het gebeurde wel vaker dat iemand verdwaalde of zich door de vroege duisternis liet verrassen. De vermisten waren altijd snel weer terecht.

Toen de agenten waren teruggekeerd en verslag uitbrachten, maakte de commissaris zich dan ook niet meteen zorgen. De jonge vrouw was tijdens een wandeltocht met vrienden wat achteropge-

raakt, vertelden ze, en toen de anderen halthielden om op haar te wachten, was ze niet komen opdagen.

‘Zijn het mensen uit de buurt? Vaste bezoekers?’

‘Een groep twintigers uit Portland, aan de oostkust,’ antwoordde een van de agenten. ‘Ze kwamen hier voor het eerst. Ik vrees ...’

‘We wachten tot morgenvroeg,’ onderbrak de commissaris hem. ‘Het is al donker en het heeft geen zin om nu nog naar haar op zoek te gaan. Ze zal het flink koud hebben vannacht, maar ook niet meer dan dat. Als ze morgenvroeg nog niet terecht is, vraag ik opnieuw om de helikopter. Die zal haar snel hebben gevonden.’

De tweede agent schraapte zijn keel. ‘We zijn bang dat er meer aan de hand is, commissaris.’ Hij wierp een snelle blik op zijn partner. Die knikte hem bemoedigend toe. ‘Verschillende vrienden van haar maakten melding van een geluid dat ze hadden gehoord.’

Jim Rosselini keek hen gepijnigd aan. ‘Zeg godverdomme niet dat het vioolmuziek was!’

‘Toch wel, commissaris. En ze hebben het zich echt niet verbeeld, zeiden ze.’